

водата до шия, дрѣмѣхме нѣкждѣ, или пъкъ по полето, покрай междитѣ между високата трѣва, а щомъ се мрѣкваше, ние се събирахме въ едно внушително множество на разговоръ, развлечение и пѣсни. Колко ми бѣ весело въ такива щастливи минути! Ние безгрижно играемъ

въвъ водата на гоненица и при това така силно крякаме, че оглашаваме съ своя концертъ всички ливади и гори, които се намиратъ покрай брѣга на рѣката.

Нъ най-много отъ всичко азъ обичамъ пѣнието ни въ хоръ. Случи се вечеръ тиха и топла, по небото плава ясната мѣсечинка, звѣздичкитѣ трѣпкатъ на високо, въвъ въздуха се чувствува една чудна прохлада, и веднага, нѣкждѣ отъ далечъ, достига до насъ първия зовъ:

— Крр! крр! кр!

— Крр! крр! крр! Отговарятъ му гласове отъ брѣга. — Ква! ква! ква! — дружно подхващатъ всички. И пъкъ замлѣква; и само нежното крр—кр—кр! кр—кр—кр! се носи по ливадитѣ и надъ заспалата рѣка посрѣдъ нощната тишина...